

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 4 (376)
2021. gada
28. februāris

SVĒTDIENAI KĀ ATPŪTAS DIENAI - 1700

321. gada 7. martā Romas imperators Konstantīns kristiešiem par labu izdeva ediktu, kurā noteica „visiem tiesnešiem, ļaudīm pilsētās un arodu veicējiem palikt mierīgiem godājamajā saules dienā (*venerabilis dies solis*) - svētdienā. Laukos dzīvojošie var gan brīvi un likumīgi apstrādāt laukus.”

Šādi svētdiena Romas impērijā kļuva par svētku vai festivālu dienu, kuras tā laika kalendārā bija dažādas par godu un piemiņu dieviem un cilvēkiem. Līdz tam svētdiena bija nedēļas pirmā diena, kad kristieši svinēja Jēzus augšāmcelšanās piemiņu (1 Kor 16: 2; Apd 20: 7), tomēr vēl veica parastos ikdienas pienākumus vismaz līdz otrā gadsimta beigām.

Seno babiloniešu un asīriešu iespaidā Vidusjūras apgabalā jau pirmajā gadsimtā laiks bija sadalīts pa nedēļām, kur katrai dienai tika piedēvēta planēta – dieviete. Hellēnisma iespaidā par imperatora kulta dienu („sebastē”) bija kļuvusi sestdiena, jūdu sabata diena, kas bija veltīta grieķu dieva Zeva tēvam – Kronosam / Saturnam. Kristieši varēja ievērot sabata atpūtu, kamēr svētdienu,

kas bija veltīta saulei (*helios*) un Zeva dēlam Apolonam, sāka saukt par Kunga dienu (*Kyriakē*). No Austrumiem Mītras dieva – saules kulta varēja iespaidot svētdienas pastiprinātu ievērošanu, ņemot vērā nozīmētās dienas, kad varēja sanākt uz likumdošanu vai vēlēšanām (*dies comitiales*, 190 dienas gadā) vai arī veikt sekulāru darbību (*dies fasti*).

Konstantīna edikts pirms 1700 gadiem izšķiroši un galīgi iestājās par svētdienu, kurā ne tikai notiktu kristiešu dievkalpojumi, bet arī notiktu sabata miers un atpūta. Tā ir līdzdalība Dieva atpūtā, kas aptver visu cilvēci. Svētdienā piedzīvojam kaut ko no brīvības un vienlīdzības, kāda ir visām Dieva radībām, tomēr Jēzū Kristū Dievs ir atpestījis cilvēkus un darījis tos par mūsu brāļiem un māsām. Ticīgajiem un kristīgajām ģimenēm svētdienai jākļūst par laiku, kad izjūtam lielāku kopību ar citiem un kad atbildam uz citu vajadzībām. Šādi svētdiena kļūst par dalīšanās un brāliskas solidaritātes dienu, kad ir iespēja, piemēram, aicināt uz pusdienām vientuļu cilvēku, piedāvāt nepieciešamo palīdzību

(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 28. februāris.

Gavēņa 2. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par Lukasu, Elizabeti, Juri, Artūru un Vitu Mortukāniem un “Rūgtās asaras”.

15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi

17.30 Krusta ceļā

18.30 Sv. Mise Emīlijas nodomā

Pirmdiena, 1. marts.

8.00 Sv. Mise Emīlijas nodomā

Lūgšana sv. Jāzepam

Otrdiena, 2. marts.

8.00 Sv. Mise par +Eugēniju Litaunieci

Lūgšana sv. Jāzepam

Trešdiena, 3. marts.

8.00 Sv. Mise par Bārtuļu dzimtu

Litānija sv. Jāzepam

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 4. marts.

8.00 Sv. Mise par Vētru dzimtu

Lūgšana sv. Jāzepam

Piektdiena, 5. marts.

Jēzus Sirds godināšana

8.00 Sv. Mise par Tomsonu dzimtu

Jēzus Sirds dievkalpojums.

Lūgšana sv. Jāzepam

17.30 Krusta ceļš

Sestdiena, 6. marts.

Jaunavas Marijas godināšana

8.00 Sv. Mise par Gunāru Beātas nodomā

Lūgšana sv. Jāzepam

Svētdiena, 7. marts.

Gavēņa 3. svētdiena.

Jēzus Sirds godināšana.

Vissv. Sakramenta adorācija

8.00 Sv. Mise un litānija sv. Jāzepam

11.00 Galvenā Sv. Mise par Toma veselību un “Rūgtās asaras”. *Svētlietu pasvētīšana.*

15.00 Sv. Mise (bērniem) Emīlijas nodomā

17.30 Krusta ceļš

18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 8. marts.

8.00 Sv. Mise Emīlijas nodomā

Lūgšana sv. Jāzepam

Otrdiena, 9. marts.

8.00 Sv. Mise par Šmitu dzimtu

Lūgšana sv. Jāzepam

Trešdiena, 10. marts.

Šodien uzsākas novenna

sv. Jāzepa godam

8.00 Sv. Mise par Dzenīšu dzimtu. Novenna

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 11. marts.

8.00 Sv. Mise par Grušņu dzimtu. Novenna

Piektdiena, 12. marts.

8.00 Sv. Mise par Gardovsku dzimtu

Jēzus Sirds litānija. Novenna.

17.30 Krusta ceļš

Sestdiena, 13. marts.

8.00 Sv. Mise par Haiboviču, Voicehoviču

un Dorožko dzimtām un +Moniku

Novenna

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore –

Andžela mob. 26156406

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Svētdiena, 14. marts.**Gavēņa 4. svētdiena.**

8.00 Sv. Mise un novenna

11.00 Galvenā Sv. Mise par +Edgaru Sutānu un "Rūgtās asaras".

15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi

17.30 Krusta ceļā

18.30 Sv. Mise Emīlijas nodomā

Svētdienai kā atpūtas dienai - 1700

(noslēgums no 1.lpp.)

kā dai ģimenei vajadzībās, apmeklēt slimo vai cietumnieku, veltīt laiku tiem, kuriem ir grūtības. Kunga diena tad kļūst arī par cilvēka dienu, jo attīsta mūsu cilvēcību.

1998. gada 30. maijā sv. Jānis Pāvils II izdeva apustulisko vēstuli *Dies Domini*, kurā aprakstīja svētdienas daudzpusīgo nozīmi, jo īpaši izceļot svētās Mises nozīmi. Senie mocekļi, kuri sastapās ar nāvi, esot iesaukušies: „Sine dominico non possumus”: „Mēs nevaram dzīvot, nesapulcējoties svētdien kopā, lai svinētu Euharistiju.” Svētdiena ir diena, kurā augšāmcēlies Kungs dara sevi klātesošu starp saviem sekotājiem, aicina tos uz savu mielastu, dalās sevī ar viņiem, lai arī viņi, vienoti ar viņu un, viņam pieskaņojušies, varētu atbilstoši godināt Dievu.

Euharistijai ir centrālā vieta kā svētdienas un visas Baznīcas dzīves pamatbalstam. Katrā svētdienas Euharistijas svinēšanā aizvien tiek svētdarīta kristīgā tauta līdz tai svētdienai, kas nekad nebeigsies, līdz dienai, kad notiks Dieva galīgā satikšanās ar savām radībām.

Svinot šo jubileju, novērtēsim šo dienu kā Kunga dienu, kā patiesu miera un sadraudzības iespēju, kā aicinājumu satikties vienam ar otru un palīdzēt tiem, kas ir līdzās, to darot Jēzus Vārdā!

Atteikšanās no grēka

Grēks nav tikai cilvēka vājums, nedz tikai pārkāpums pret kādu cilvēku vai sabiedrību, tās atbilstošo kārtību. Grēks izprotams vienīgi no Dieva skatu punkta. Grēks ir Dieva atmešana, izejot no „launuma noslēpuma.” Grēks atklāj „launuma noslēpumu”, kas ir pretējs Dievam. Grēks ir noslēgšanās, novēršanās no Dieva mīlestības, no Tēva atklātās mīlestības Jēzū Kristū. Ar grēku kristietis atsakās sekot Kristum, saceļas pret Dievu un viņa gribu. Tas izpaužas grēcīgā uzvedībā, kas aptver sliktas domas, vēlmes, vārdus un nolaidības.

Ja ir aicinājums nemīlēt „pasauli” (1 Jņ 2: 15), tad tās ir Dievam naidīgās izpausmes, nevis redzamā radība, kuru Dievs uzticējis cilvēkam. Negatīvā nozīmē pasaule izpaužas miesas un acu kārībā, dzīves lepnībā (1 Jņ 2: 16) kā atveids visam, kas noslēdzas Dieva darbībai ar egoistisku vēlmi citu izmantot.

Visi esam grēcinieki, bieži noraidām Dieva vadošo roku, rīkojamies egoistiski, klusējam, kad nāktos runāt, un runājam, kad nāktos klusēt. Grēks iespaido cilvēku un pasauli, taču pie grēka var pierast, to var neņemt vērā, pat attaisnot, kā tas notiek ar dažādiem vardarbības veidiem. Taču tieši grēka apziņas zaudēšana izraisa dažādas apslēptas neirozes, raizes un satraukumus.

Grēks atdala cilvēku no Dieva, tuvākā un sevis paša. Vairs nav vienoti sapratne, mīlestība un cilvēciskā gara spēki. Sv. Anselms grēcinieku sauc par *homo incurvatus*. Grēks atņem dvēselei mieru, kas ir pats Kristus (Ef 2: 14), kas sludina mieru un izlīgšanu uz Dieva mīlestības pamata.

Ar grēku cilvēks noraida mieru ar Dievu. Ar grēku dvēsele zaudē mieru, kas

iespējams tikai ar Dievu. Bez miera ar sevi nevar būt mierā ar citiem. Tad izvērsas nemiers sevī, ģimenē un dažāda līmeņa attiecībās, taču aizsākums ir cilvēka sirdī.

Vajag izšķirt nāvīgu un ikdienišķu grēku. Pats Jēzus mācīja, ka ne visi grēki ir vienlīdz nopietni un pastāv atšķirība starp „skabargu” un „baļķi” acī (sal. Mt 7: 3 – 5). Nopietns vai nāvīgs grēks pretēji Dieva gribai ir apzinīga vērsšanās pret kaut ko svarīgu morālajā kārtībā. Citi mazāk nopietni pārkāpumi ir ikdienišķie grēki. Atsevišķos gadījumos dažkārt nav viegli pārliecināties noteikt grēka smagumu, jo motīvus iespaido ģenētiskas, izglītības un audzināšanas iezīmes, sociālie apstākļi un sabiedrības viedoklis. Bieži vien darbība notiek nepārdomāti un emocionāli.

Ja arī pārāk nebūtu jāsaspringst par grēka smaguma noteikšanu, reizē nebūtu jānoliedz vispār grēks vai jāattaisno sevi, jāatsakās no atbildības par grēcīgo rīcību. Svētie Raksti runā par grēkiem, kas atšķir no Kristus un Dieva valstības: seksuālā izlaidība, elkdievība, naids, slepkavība, dzeršana un citi (sal. Gal 5: 19–21; 1 Pēt 4: 3). Vatikāna II koncils uzskaita darbības, kas maksimāli pretējas Radītāja godam: slepkavība, genocīds, aborts, eitanāzija, verdzība utt. (sal. Gaudium et Spes, n. 27).

Ja arī ar ikdienišķu grēku nenotiek pilnīga novērsšanās no Dieva, tomēr no tiem jāizvairās tāpēc, ka tie pauž mīlestības trūkumu uz Dievu. Salīdzinot ar laulību, smags grēks būtu laulības pārkāpšana kā sava dzīves drauga nodevība, tomēr aizvainojoši vārdi, uzmanības trūkums var neiznīcināt laulāto

mīlestību, tomēr kaitēt laulībai, sevišķi, ja atkārtojas. Līdzīgi ir ar ikdienišķo grēku, kas arī ir tumsas noslēpums.

Nožēla kā atteikšanās no grēka. Svētie Raksti dod padomu mainīties visā savā dzīvē un izlīgt ar Dievu (Joēls 2: 13; 2 Kor 5: 20), novērsties no grēka un pievērsties Dievam. Tāpēc jāmainās sirdī, jāatstāj pagātne, atzīstot kļūdas lēmumus, pārvarot maldīgās vērtības, atsakoties no egoisma, atbrīvojoties no šķēršļiem izlīgšanā ar Dievu. Lai to sasniegtu, jāizmeklē sevi, lai uzzinātu, kādā mērā grēks pastāv dzīvē un cik daudz jācieš krusta nešanā. Senās lūgšanas vārdi: „Dievs, palīdzi pacietīgi izturēt to, kas jāpanes. Dāvā spēku mainīt to, kas dzīvē jāmaina. Dāvā gudrību izšķirt svarīgo no otršķirīgā.”

Svētie Raksti norāda uz gavēšanu un žēlsirdības darbiem kā attālināšanās veidus no grēka. Gavēšana nav diētas ievērošana, bet gan Kristū esošās iekšējās brīvības uzturēšana. Atteikšanās notiek Kristus, nevis veselības un ķermeņa dēļ. Gavēšana notiek nevis kā protests pret kaut ko, bet kā iestāšanās par kaut ko, par patiesu brīvību un dzīves iekšējo kārtību. Brīvības labā jāsalauž važas, un pie gavēšanas jāuztur prieks sevī.

Žēlsirdības darbi palīdz kontrolēt nesakārtotas tieksmes pēc materiāliem labumiem. Kristietis tos veic nevis, lai izrādītos un gūtu atzinību, bet mīlestībā uz Kristu un tuvāko. Viss mūsu rīcībā ir Dieva dāvāts un Jēzus tēvreizē mācīja lūgt dienišķo maizi. Pirms šī lūguma tiek atzīts Dieva svētais Vārds, viņa valstība un Griba, un šādas kārtības izjaukšana būtu kārdinājums uz ļaunumu un grēku. Tikai

meklējot Dieva valstību un tās taisnību, mēs gūstam zemes labumus (sal. Mt 6: 33).

Gandarījums kā atgriešanās pie Dieva. Jēzus atdevās kā mūsu pārstāvis upurī par cilvēku grēkiem. Atpestīšana notikusi nevis mūsu brīvības tiesību dēļ, bet Jēzus paklausības dēļ „līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei” (Flp 2: 8). Dieva spēks parādījās šajā šķietamajā vājumā. Dievs cilvēku radījis pestīšanai, cerībai, priekam un dzīvībai, taču šie mērķi sasniedzami, atdodoties Dieva žēlsirdībai ar gandarīšanu, kas veikta Dieva mīlestībā.

Gandarīšanā nožēlojam grēkus mīlestībā uz Dievu, atzīstot savu grēcīgo uzvedību. Ar mīlestību šādi atgriežamies pie Dieva Tēva. Protams, šī atgriešanās var notikt emocionālās sajūtās attiecībā uz grēku, kas nav noliedzams, tomēr izšķiroši ir drosmīgi un priecīgi veikt jaunu izrāvienu uz priekšu, gatavībā gandarīt un izlīdzināt to, kas atbilst dievišķai lietu kārtībai. Īsta nožēla šādi izraisa atbrīvošanu, mieru un laimi.

Gandarīšana ir individuāla un kopīga. Gandarīt var dažādi, lai nostiprinātu naidu pret grēku un atgrieztos pie Dieva. Viņš meklējams un atrodams Svēto Rakstu lasīšanā, lūgšanā, pārdomās, dzīves grūtību pieņemšanā, brāliskā mīlestībā un pacietībā ar citiem, slimību un ierobežojumu panešanā. Kristietim nākas iesaistīties cīņā starp miesu un garu (Gal 5: 17). Garīgo formu uztur gavēšana, mērenība ēšanā un dzeršanā, dziņu kontrolē, atturībā no atkarību un vardarbības iespējām.

Dieva tautai ceļā uz debesīm atbilst kopienas gandarījumu veidi, kuriem piemīt vērtība Dieva priekšā vienīgi kā ārējām izpausmēm patiesam iekšējam gandarījumam. Gandarīšanas dienas ir visas

piektdienas, pieņemot Jēzus ciešanas un nāvi, kad notiek atturēšanās no gaļas ēdieniem. Arī Euharistija – Svētā Mise ir gandarīšanas iespēja un jo īpaši grēksūdze ir tai ārēja liecība. Gavēņa laikā kopīgu gandarīšanu pauž krusta ceļa lūgšanas, kurās kristieši var sevi piedzīvot kā grēcinieki un gandarītāji.

Sirdsapziņu jāveido un jāsargā, tai jāgūst ievirzi no Jēzus Kristus, kas dod padomu rūpēties, lai cilvēkā esošā gaisma nebūtu tumsa (Lk 11: 35). Nav jātic katram garam, bet garus jāpārbauda, lai redzētu, vai tie nāk no Dieva (1 Jņ 4: 1). Garus sirdsapziņa var izšķirt Kristus gaismā. Dieva bērna brīvība gūstama vien tam, kas sirdsapziņā vadās pēc Kristus. Tēvs tuvina nevis vardarbīgi, bet ar mīlestību. Tomēr kristietim ir jācīnās ar negatīvām ietekmēm, lai uztvertu sirdsapziņā savu pienākumu nozīmi un robežas.

Sirdsapziņas jautājumi kristietim izraisa cīņu, no kuras nevar izvairīties.

Dzīve koronavīrusa laikā

Kolumbietis Gabriēls Garsija Markess sarakstījis romānu „Mīlestība holēras laikā.” Zviedru ārsts Aksels Munte 1884. gadā ieradās Neapolē aprūpēt holēras epidēmijas upurus, vēlāk izdodot „Vēstules no sērojošās pilsētas.” Markess ar izdomu un Munte ar reālu pieredzi aicina apdomāt dzīves iespēju epidēmijas laikā, kad cilvēki cieš, trūcīgiem vajag palīdzību un pastāv lipīguma briesmas.

Papildus šīm abām grāmatām Aleksandra Manzoni romāns „Saderinātie” (1827) atveido sērgu Itālijas ziemeļos 1629. - 1631. gados, kad gandrīz izbeidzās gadsimtiem ilgi pazīstamā pandēmija – melnā nāve –

kuras lielākais iespaids bijis ap 1350. gadu.

Alberts Kamī ar romānu „Mēris” (1947) atveido Alžīrijas pilsētu Orānu 1849. gadā. Holēras vai sērgas laikā cilvēki īpaši piedzīvo savu trauslumu, jautājot sev: „Kas esam? Kā dzīvot? Kas to visu izraisa? Kur Dievs atrodas ciešanu laikā?”

Holēras laikā izraisās kritiski jautājumi par sociāliem, kulturāliem un politiskiem apstākļiem, kuri ņemami vērā veselības labā. Sekojot bībeliskai un garīgai tradīcijai, jānotiek personīgai, sociālai, iekšējai un strukturālai maiņai. Veselību iespaido daudzi faktori un aprūpei jāatbild uz veselības

vajadzībām.

Veselību iespaido plašs sociālo faktoru loks no

vardarbības līdz izglītībai, darbam, mājas sadzīvei, sociālai infrastruktūrai (ceļiem, ūdens un elektrības apgādei).

Veselības labā vispirms iet runa par ārstu un pacientu attiecībām, infekcijas ierobežošanu, tās seku mazināšanu. Tāpēc arī izolēšanās, karantīnas vajadzība.

Kritiski jāpadomā par veselības veicināšanu apstākļos, kad laiku pa laikam izplatās vīrusi, ne tikai jauna veida izpausmēs, bet arī sezonas veidā katru gadu (piemēram, gripa). Vīrusi var plaši izplatīties, piemēram, ar spāņu gripu 1918. - 1919. gados inficējās trešdaļa pasaules iedzīvotāju (500 miljoni), no kuriem mira vismaz 50 miljoni.

Arī Korona-19 visus nostāda iespējā iegūt šo vīrusu un to izplatīt citiem, pat

to neapzinoties. Slimības un epidēmijas it kā saīsina un pat novērš distances un atšķirības starp cilvēkiem, kamēr viens no otra arī izolējas un atdalās. Slimībās un grūtībās ar atklāt pieredzes tuvību, ciešo dalīšanos vajadzībā pēc dziedināšanas. Ļoti labi var iepazīt otra dzīvi, ciešanas, vēlmes un cerības. Tā ir dzīva solidaritāte, kad kopīgā ceļā pavadām viens otru, kaut arī tas notiek tikai iekšējā un garīgā līmenī.

Diemžēl, iespējams arī pretējais. Savā atšķirības, īpašas izraudzītības pārliecībā var arī neatpazīt kopīgo cilvēcību, kopīgo slimību, kopīgas raizes. Tad ir nevis kopīguma un tuvības sajūta, bet gan atšķirība prevalē tā, ka netiek izmantotas solidaritātes un atbalsta iespējas.

Globālā

pandēmija maina mūsu dzīves personīgi un

kolektīvi. Mūsu uzvedību iespaido, maina un regulē vīrusa izpausmes: attiecības ar citiem, sajūtu saskarsmi, distancēšanos, reakciju pie kāda klepošanas vai šķaudīšanās; sabiedriskā transporta, sporta un sakaru kultūru, sapulces un izglītības pasākumus.

Mainās arī attieksme pret apkārtējo vidi, laika sadali, piemēram, karantīnas perioda garumu un atkārtēšanos.

Mūsu pieredzi tieši iespaido personīgi piemēri un situācijas, literārie darbi, zinātniskās zināšanas. Jautājumi paliek par infekcijas izplatīšanos, simptomu pārbaudēm, medikamentu un vakcinācijas iespējām, sociālo maksu dīkstāves, darba zaudēšanas gadījumā.

Neskaidrība var psiholoģiski paralizēt, jo mazinās spēja kontrolēt un darboties. Neskaidrībā var piedzīvot nespēku.

Ētiska rīcība prasa skaidru pārliecību par sava dzīves veida un uzvedības pareizību. Bez šādas pārliecības var nonākt bezcerībā, morāli rīkoties savtīgi un tuvredzīgi, vadīties no bailēm un kontroles vēlmēm. Šāda morāla rīcība var attaisnot autoritārismu, kas atņem sociālo brīvību, grūti iegūtās tiesības. Veselības un drošības vārdā var ciest demokrātiskā līdzdalība politikā.

Bez pārliecības par kādiem faktiem viegli veidot savā iztēlē vainīgo, neuzvert īstos cēloņus, izraisīt maldīgas konspirācijas teorijas (ka vīruss ar nodomu ražots kādā laboratorijā), izplatīt maldu ziņas, apsūdzot iebraucējus; vispārinot, veicināt bīstamas „terapeitiskas” pieejas.

Cilvēki aizvien cenšas norises saprast, iepazīt un izskaidrot. Meklē zinātnisku pamatojumu vai arī „grēkāzi”, sevi uzskatot par upuri. Šādi atšķirība starp „labo” un „ļauno” vienkāršoti izpaužas pretmetā starp „vainīgo” un „upuri.” Ciešanu izraisītājus var nostumt malā, taču ne visu ļaunumu var izskaust, tāpēc citos var koncentrēties uz negatīvo, darot par „grēkāžiem” tos, kuri uzpurēti mūsu labumam.

Šādi var izkropļot tieskmi pēc zināšanām, to vietā maldīgi kādam piedēvēt vainu. Slimību vai infekciju ciešanās nereti atbildība un vaina piedēvēta tam, kas nav tāds kā es politisku, kulturālu, rasistisku, ētisku vai lingvistisku iemeslu dēļ. Tragiska ironija pēc infekciju slimībām ir tāda, ka inficētais var inficēt citus, līdz ar to vienkāršota ir tāda citu vainošana.

Personīgā un sociālā līmenī infekciju slimības izceļ mūsu kopīgo trauslumu, līdz ar to izraisa vajadzību dalīties solidaritātē: savā dažādībā esam visi

vienlīdzīgi un katrs var kļūt slims un inficēties. Ja mūsu dzīves veids neveicina veselību, tad to vajag noteikt un mainīt. Uz to aicina arī Jēzus Kristus Evaņģēlijs.

Liecība par māsu Lienīti

Es esmu trīs bērnu māte Regīna no Dubultiem (Piedodiet, bet atzīstos, ka šai dzīvē esmu tikai taisna un objektīva). Par māsu Lienīti varu tikai slavas, apbrīnas, pateicības un bezgala mīlestības vārdus teikt, kamēr pukstēs mana sirds. Nekad neaizmirst, kā viņa glāba manus bērnus caur vienu svētdienas skolu katedrālē no bezdievības sērgas. Neaizmirst, kā pirmajā svētceļojumā uz Aglonu viņa ielika mana sešgadīgā bērna rociņās krustu, ko nesām kopā ar Vatikāna un Latvijas

1921 - 2021

karogu. No bazilikas izgāja sagaidīt prāvests un, ņemot no bērna rokām krustu, teica: „Latvija būs brīva, caur šitā bērna rokām atdzims ticība un svētceļotāji nāks un plūdis uz šo svēto vietu.” Cik es kā māte biju laimīga un lepna! Caur Lienīti ar mūžīgo labestības smaidu un garīgās mīlestības acīm. Arī manu neticīgo trīs bērnu tēvu rosināja uz mūsu laulībām. Atkal paldies. Paldies šim Cilvēkam, kam es pateicīga par to, ka divi bērni nobeidza Katoļu ģimnāziju, dēls vienu gadu bija mazā seminārā. Cerēju, būs mans dēls priesteris, bet nesanāca... Toties man uz zemes ir Eldara mīlestības pilna dvēsele pret

ģimeni. No Norvēģijas viņš zvana divas reizes dienā jau gadiem un tādu mīlestību var ieviest garīgu, kad viņš bija māsas Ineses Šteinas audzēknis. Mani bērni no Rīgas brauca uz ģimnāziju. Visus gadus, kamēr nobeidza, nebija ne aizvainoti, ne nelaimīgi; gaidīja tikai nākošo svētceļojumu...

Tai naktī, kad Augstākā Padomē bija izlemšana un neziņa, mēs katedrālē gatavojām maizītes, mūsu Gunāriņš (viņš Eldaram krusttēvs) pie altāra lūdās un gulēja krustā! Es to liecinu. Liecinu ar apbrīnu tagad, kā Lienīte noņēma vienu no lieliem krustiem un aizskrēja uz Augstāko Padomi pie Gorbunova.! Viņš paņēma to krustu un Lienīte atgriezās starojoša.

Šīs dienas bija neziņas, haosa un bezmiega naktis un viņai palika slikti; viņa izsauca znotu un Leonīds mūs paņēma ar trauksmi, jo kaut kur sākās šaušanas. Viņa, mana draudzene, bija varone! Vislabākā izglītība, visaugstākā kultūra, ko tagad jūt caur Lienītes meitu Anitiņu, caur mazdēlu Lauri, kas ir pavārs un „Jūrmalas lepnums”; kādu pateicību viņš, Lauris, caur savu neatlaidīgo darbu saņēma. Bez vīra izskoloja, izloloja, muzikāli izglītoja savu ģimenīti. Katrs dzīves solis, protams, dēļ manis ir viņai svēts uz šīs zemes.

Bet tur augstu, augstu debesīs pie mūsu Tēva ceru, ka arī mani pieminēs, jo es zinu ne tikai viņas mīlo, mīlo dvēselīti, bet pazīstu katru viņas fiziskā ķermeņa centimetru, jo visu dzīves laiku masēju no galvas līdz kājām un, pats par sevi

saprotams, tika izrunātas, apspriestas, novērtētas dzīves vērtības, viņas dzīves smaguma nastas un prieka, laimes brīži. Daudz stāstīja par dzimto pusi pie Aglonas ezeriem, ceļiem, klosteri, kur viņa apguva vācu valodu, kas ļoti noderēja pēcpadomju laikā.

Regīna Dovletgorijeva

Draudzes rekolekcijas

Lielajā nedēļā 29.-31.martā par atpestīto un atjaunoto cilvēku svētā Jāņa Pāvila II izpratnē.

Sv. Misēs plkst.8:00 un 18:30

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba Romas katoļu draudze
Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

Lielākā dāvana

dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –

sv. Mise par dzīvajiem un

mirušajiem – konkrētos nodomos

ir lielākā dāvana, aizlūgums un atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

vestnesitis.wordpress.com